

Fryske Dûnsers

Bosnië

13 - 19 augustus 2013

Dinsdag 13 augustus (Dag 1)

Voor ons Terschellingers begon de reis al op maandag. Wij sliepen, na een paar drankjes te hebben genuttigd in hotel Zeezicht, in de woning van Bauke alwaar we om half vier al door de schoonzoon van de chauffeur van huis werden gehaald om vervolgens door te rijden naar Leeuwarden waar de rest van de groep zich had verzameld op het parkeerterrein

achter het WTC. Om vier uur zijn we daar vertrokken en via Zwolle zijn we voor zessen reeds de grens nabij Arnhem gepasseerd. In Rastatte Elten hebben wij even een half uur gepauzeerd en om 8:00 uur kwamen we bij het vliegveld in Keulen aan waar we ons moesten melden bij German Wings (Terminal 1).

Hier stond Sietsche Ykema niet op de lijst, maar gelukkig bleek het alleen maar om een typfout te gaan en mocht ze uiteindelijk toch samen met ons inchecken. “Die Deutsche Punktlichkeit” stak de kop toch weer even op, maar dat had ook voordelen want stipt op tijd om 10:50 uur vertrok ons vliegtuig richting Sarajevo Airport waar wij om ca. 12:30 uur in de volle zon landen. De korte broek kon aan. Toen iedereen z'n bagage eenmaal had en er rijkelijk geplast en gepind was stond William Bos al op ons te wachten met 3 busjes van hun organisatie “Out of Area”.

Buitengekomen voelden we meteen de ruim 30 graden C° al steken op ons lichaam. Na een prachtige rit van bijna 70 km werden wij in Lisicici (nabij Konjic) door Anita verwelkomd in haar Motel Veliko Srce (het grote hart). Dit motel ligt aan het grote meer van Jablanica op 10 km van Konjic, 70 km van Mostar en 70 km van Sarajevo. Bij aankomst bleek dat er kamers tekort waren en

werden wij, de Terschellingers, in dependance ondergebracht bij de burens in een prachtig soort van pension met een mooie tuin vlak aan het meer en een pruimentuin stikvol met pruimen die nog eens heerlijk smaakten ook. We werden op de bovenverdieping geplaatst met allebei een prachtig balkon met uitzicht over het meer. De kamers waren niet zo groot en hadden geen kleerkasten, maar het prachtige terras maakte alles ruimschoots

goed. Jan en Ida zijn direct gaan zwemmen in het meer en Steven en Tini kozen voor de douche. Verderop werd er ook druk gezwommen en het was maar wat heerlijk daar. Toen we

daarna terug liepen naar het Motel zat iedereen daar al stevig aan het bier, de fris of de wijn en werd er uit volle borst gezongen onder de muzikale

leiding van Johan, Rjimke en Joukje.

Het werd er gelijk al een gezellige boel en toen om een uur of acht het eten werd gebracht waren wij er allemaal wel aan toe ook.

Het was een echte Bosnische maaltijd van vlees gerold in bladerdeeg en gebakken kaas met spinazie en als toetje kregen wij heerlijke zoete watermeloen. Daarna hadden de meesten de pijp wel uit en zat onze eerste dag in Bosnië er op.

Jan en Ida Kooijman

Verslag van woensdag 14 augustus

Om 6 uur 's morgens is het nog doodstil, zowel in huis als op het meer, waarop bovendien geen rimpeltje te zien is. Dan, om half 8, gebrom, blijkt een helikopter te zijn, waar een touw met een „ton” aan hangt. In de ton zit water, wat uit het meer geschept wordt om verderop in de bergen een bosbrandje te blussen. We zullen het deze week nog meerdere keren zien. Dertien personen moeten om half 9 klaar staan, want die gaan raften op de rivier Neretva. Het meer voor ons hotel maakt ook deel uit van de Neretva, die vanuit Sarajevo komt en uiteindelijk via Mostar in de Adriatische zee uitkomt. Jammer genoeg kan Ida Kooijman niet mee, ze voelt zich niet goed.

Busjes brengen ons naar een hotel, waar een heerlijk ontbijt voor ons klaar staat, in de tuin. Dan worden zwemvesten uitgedeeld plus een helm en brengen de busjes, met de boten op het dak, ons via een prachtige route naar het beginpunt van dit avontuur. Onderweg zag je kleinschalige landbouw en ook was er zomaar een herder met vee op de weg. Het werd behoorlijk stijl en had je een prachtig uitzicht op de dalen, met klein dorpjes en ook zagen we een camping. Je werd ook steeds herinnerd aan de oorlog van 1992-1995. Veel huizen liggen nog in puin en kogelgaten in de muur zijn geen uitzondering.

Aangekomen bij de rivier gingen waardevolle spullen in een afgesloten tas. Die tas namen we mee aan boord. Wij moesten ons verdelen over de boten, kregen een peddel en daar gingen we. Gelukkig had iedere boot wel een „stuurman” die ons orders gaf. Wat een sensatie en dat zou de hele tocht duren.

We moesten 24 km. afleggen en het verval was ongeveer 200 m. De ene stroomversnelling volgde de andere op en het duurde niet lang of iedereen had natte voeten en een natte kont. Soms leek het of we de orders niet goed op volgden, maar dan deden we gewoon een extra rondje. Onderweg hadden we een paar keer een stop, waarvan één keer een lunchstop, in de

vorm van een barbecue. Enkelen van ons waagden het om in het water te springen bij een stroomversnelling en zich dan laten meevoeren met de stroom, een fantastische ervaring. Bij de laatste grote stroomversnelling was het echt oppassen geblazen en prompt kwam een boot vast te zitten op een steen. Het lukte niet om los te komen, er werden touwen naar de inzittenden gegooid en zo werden ze één voor één naar de kant gehaald. Het water stroomde over de boot heen, maar gelukkig kwam de boel weer los. Tegen 17.00 uur gingen de boten weer op het dak en konden we terug naar het verzamelpunt. Iedereen was enthousiast en blij, wat

was dit een geweldige ervaring, een top dag!!!!!!

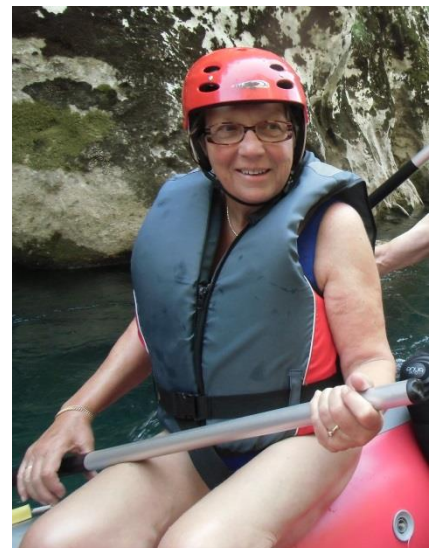
De busjes brachten ons weer keurig naar ons hotel en daar waren ook de mensen die een bezoek aan Konjic gebracht hadden. We genoten van een drankje op het heerlijk koele terras onder de druivenranken.

Daar deed ondergetekende de ontdekking dat ze haar horloge kwijt was. De hele zaak in rep en roer, er werd gezocht en gebeld, maar het horloge bleef weg. Aan het eind van de week kwam het gelukkig weer boven water, ik had het zonder erg in Johannes z'n

heuptasje gedaan. 's Avonds kregen we heerlijk eten dat door Nina klaar gemaakt was. Nina, een onderwijzeres (38) uit Bosnië bemoeit zich ook met projecten van Out of Area en had de directe leiding deze week en dat deed ze geweldig! Rond 23.00 uur gingen wij moe, maar voldaan naar bed.

Met de hartelijke groeten van Johannes en Tytsje Olivier

Dag 3, 15 augustus, aan ons de eer om het verslag over de eerste Festival dag te schrijven. Nog een beetje stijf van het Raften wachten we tot 07.30 uur tevergeefs op de blus heli, eindelijk geen bosbrand dus en na het ontbijt is er voldoende tijd om te wandelen, zwemmen,

varen en koffiedrinken. De thermometer klimt weer boven de 40C en worden we lekker opgewarmd. De spanning stijgt als Johan nog even zijn Harmonica uit elkaar haalt omdat er toetsen

blijven hangen.

De schema's veranderen á la minute waardoor de stress ook toeneemt. Onze gids Nina hakt de knoop door en om 14.00 uur vertrekken we met de bus naar Konjic. De stad van Tito, gelegen in het kanton Herzegovina-

Neretva, waarna een rondwandeling volgt. Via de oude brug over de rivier Neretva, door oude straatjes met werkplaatsen van schoenmakers en

houtbewerkers. Natuurlijk een mooie gelegenheid om te shoppen, met de KM's lijkt alles voor 50% korting. De gevolgen van de oorlog zijn nog lang niet weggewerkt. Nina wacht ons op in Restora Novalica Kula tegenover de oude brug voor de lunch met broodje kip, worstjes, kool en ui.

Op een mooie trap nabij de oude brug tijd voor een groepsfoto, dat is altijd leuk voor later. Onze verkleedruimte in de school wordt verkend, waarna de soundcheck, met veel lawaai, volgt.

Hierna is er nog even tijd om te poseren, met de Beauty's, voor de camera's.

Om 20.00 uur start het Defilé met 25 groepen, over de brug, door de stad met ongeveer 5000

toeschouwers langs de weg, met als eindpunt het overvolle stadion met 5000 juichende mensen. De schema's

veranderen nog steeds maar uiteindelijk krijgen we, als zesde groep, 10 minuten de tijd om onze kunsten te vertonen en al snel blijkt dat onze demonstratie succes heeft en de 4 muzikanten amper meer zijn te horen. Op enkele foutjes na werd het een spetterend optreden met de Wals van de Griffioen, Schotse Wals, Op e Nysted, Ris mei Resinen en de Molen.

zijn te horen. Op enkele foutjes na werd het een spetterend optreden met de Wals van de Griffioen, Schotse Wals, Op e Nysted, Ris mei Resinen en de Molen.

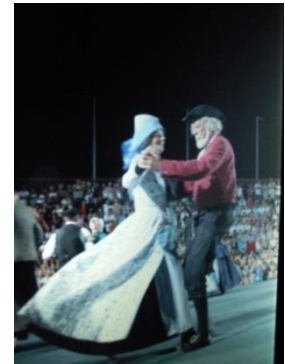
Het publiek gaf ons een daverend applaus, waarna we nog konden genieten van de andere groepen uit o.a. BiH, Croatie, Polen, Austria, Denemarken, Turkye, Duitsland, Slovenie, Finland en Montenegro.

Aan al het goede komt een eind, zo ook aan deze mooie dag.

Terug in Lisicici geven Anita en Nina nog een Beamershow van deze eerste geslaagde festival dag en zoeken we in de kleine uurtjes, onze hotel kamers weer op.

De kop is er af, nog 3 festival dagen te gaan, we zien het helemaal zitten, Tiny en Steven.

Bosnië 16 augustus

Zo, dag 4 is begonnen, al weer prachtig weer, begonnen met een frisse duik (zwemmaat Goasse en ik) en een ontbijt met wentelteefjes, gebakken ei en natuurlijk

pruimenjam. Dik voormekaar. Een groepje vertrekt voor een wandeling langs het stuwmeer en vice versa, het is een prachtige locatie hier. Vanmiddag vertrekken we om één uur richting Mostar waar we wegwijs worden gemaakt door een gids en de beroemde brug gaan bekijken en 's avonds weer een optreden. Het kwam allemaal anders, maar dat zal deze week vaker

gebeuren. Het zal me benieuwen. Ondertussen wordt hier op het terras gezellig gekeuveld en koffie gedronken. Johan kreeg een briljant idee: eindje tuffen met de terrasboot. Goasse gelijk mee en met wat moeite kregen we toch nog een paar mensen mee. Nou even lekker rustig naar de overkant getuft. Op de terugweg midden op het meer een stiltemoment ingelast, maar ja, dat valt niet mee met vier vrouwen aan boord. Meer dan 3 tellen stil kwam ik niet, maar goed, weer verder en Goasse heeft de Kontiki weer netjes afgemeerd.

De koffers zijn weer gepakt en we gaan om 13.00 uur richting Mostar. Sietsche is ondertussen ook weer onverrichter zake van het ziekenhuis terug. Een gemene beet van een of andere Bosnische vlieg plaagt haar onderbeen. Ondertussen is Bettie ook onwel geworden in de bus maar we hebben haar weer aan de praat gekregen gelukkig. Na een bezoek aan

een winkelcentrum, daarna een lunch en een nog groter winkelcentrum zijn we nu op weg in een bloedhete bus die zo nu en dan even op adem moet komen naar de plek van het optreden. 't Is een hele rit voorwaar. We denken aan een biertje en een koele plons bij het hotel. Maar er moet nog wat gebeuren!

Nadat we de laatste koeien op de weg omzeild hebben zijn we op de plaats van

bestemming en weer zo'n leuke omkleedschool met airco en geriefelijke toiletten...

Nina praat ons ter plekke bij over de oorlog die hier van 1992 tot 1995 geduurd heeft, heb niet alles op kunnen pikken, wel dat het 200.000 mensen het leven heeft gekost.

Alle veldjes met grafstenen die we onderweg zagen spreken voor zich. We zagen veel kapot geschoten huizen, de ellende was compleet destijds, echter de strijdbijl is begraven maar een ieder weet

nog waar 'ie ligt. Bij de lunch was er al rijstwater geserveerd voor Bettie en tijdens het omkleden kwam Nina nog aanzetten met gekookte aardappelen voor Bettie.

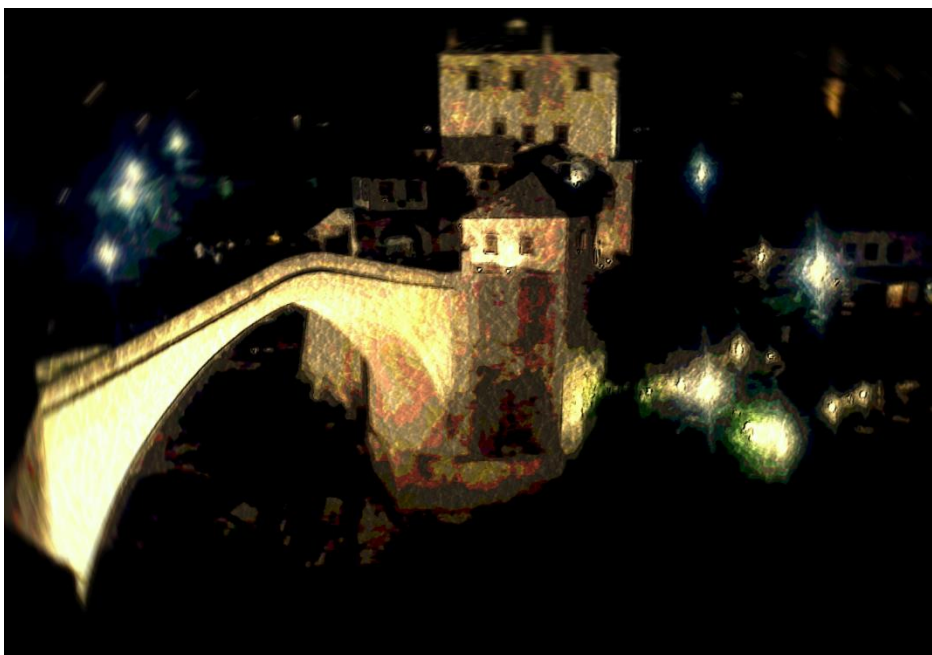
Chapeau! Rjimke is op dit moment ook niet fit, jongens hoe komt dit! My goodness: ook Rjimke volledig van de mik! Het is allemaal nog goed gekomen met het optreden in het stadion. Behoorlijk publiek en het swingde de pan allemaal weer uit. Op de terugweg zijn we dan toch weer in Mostar aangekomen en hebben met een bliksembezoek de destijds kapotgeschoten, maar in volle glorie, fraai verlichte herstelde brug aanschouwd. MOOI!

Aangekomen bij het hotel eerst Rjimke uit de goot geplukt, nog even gezellig nazitten en het werd de eerste nacht zonder Sjoerd op de kamer. Die bofkont mocht bij Jetske op de kamer. Het scheelde mij in ieder geval een vervaarlijk doorzakkende

lattenbodem boven mij. Bettie en Rjimke zijn weer vlot bij de pinken gekomen gelukkig, Sietsche heb ik niet meer gehoord, het was me het dagje wel!

Johan

Zaterdag 17 augustus 2013

Deze morgen konden we vroeg ontbijten. De bus vertrok om 9 uur richting Konjic, waar we de bunker van Tito gingen bezoeken. Het was mooi weer, we genoten van het uitzicht. Onderweg reden we achter een pick-up truckje met daarop een stier, een grappig gezicht. Was hij op weg naar een sexueel klusje of naar de slacht?

Deze geheime bunker van Tito is pas in 2006 ontdekt. Hij is in het diepste geheim gemaakt in de bergen bij Konjic ten tijde van de Koude Oorlog, na 1955 en de bouw duurde zo'n 26 jaar. Het complex is 6500 m², en is zo'n 200 m. in de berg gebouwd. De in- en uitgang werd gemaakt in een complex van 2 huizen en bestand tegen een nucleaire

aanval. Alles voor goede communicatie was aanwezig. Ook vergaderzalen, keuken, slaapzalen en speciale kamers voor Tito en echtgenote. (Later hoorden we op de radio dat Tito een Rus of Pool was, i.p.v. een Joegoslaaf). Voor 350 man was een voorraad voor een half jaar aanwezig! Op internet is meer informatie te vinden!

Nadat we weer terug waren konden we nog even ontspannen op het terras of zwemmen in het meer. Om 13.00 uur vertrok de bus met koffers naar Mostar. Dit was een erg

mooie rit: in de rivier waren 2 stuwdammen gebouwd, en ook waren in de rivier

verschillende forellenkwekerijen. Omdat het een erg warme dag zou worden hoefden we geen parade te lopen in Mostar, en daar was iedereen blij om!

We reden dus direct naar Blagaj, waar we om 15.00 uur lunch kregen bij een waterval, het zuchtje wind

dat zo af en toe langskwam was erg welkom! Daarna waren we vrij tot 17.00 uur: sommigen gingen mooie sjaals kopen, anderen beklommen de rotsen achter de waterval, en probeerden of ze net zo lenig waren als de berggeiten die daar rondsprongen, en de "meest luie mensen", waaronder ik, bleven lekker zitten genieten van het geruis van het vallende water en keken naar de dartelende berggeiten (of waren het Friezen?).

Om 5 uur meldden we ons allemaal bij Restaurant Halal, aan de andere kant van het water: daar aten we vis, kip of beaf, soms was het een verrassing wat we kregen, maar de ober was heel kien en behulpzaam. Het kletterende water vonden we hier wat te irritant, er was haast geen gesprek te voeren.

Daarna op weg naar de school waar we ons konden verkleden. Omdat we de kleinste groep waren, kregen we het kleinste (en warmste) lokaal, maar gelukkig was er andere ruimte. Het bleef warm, maar we hebben ons best gedaan, zo'n 2000 mensen waren in het stadion aanwezig, en we kregen applaus, als ouderengroep. Het was TOP, dat iedereen, wel of niet fit, meedeed. Het was een bijzonder

"wip" podium, de planken zaten los, en Jetske haar muziekboek vloog zelfs over de bühne. Als 3^e groep waren we snel klaar, daarna in school weer verkleden. Nina en Anita waren enthousiast over ons optreden! Ook de Minister Van Cultuur was die avond aanwezig.

Om 10.00 uur gingen we weer op weg naar Mostar om nog eens "de brug" bij maanlicht te bekijken, en natuurlijk de heerlijke ijsjes te proeven. Gelukkig kwamen we zonder beenbreken weer bij de bus, de kinderhoofdjes lijken mooi, maar zijn door de eeuwen heen spiegelglad geworden. Blij dat we hier geen parade hoefden te lopen!

Om half één waren we weer in Lisicici, waarna werd de dag besloten werd met het ophangen van de bezwete kleding, met als beloning voor de meesten een lekker pilsje of een glaasje wijn. Welterusten!

Om half één waren we weer in Lisicici, waarna werd de dag besloten werd met het ophangen van de bezwete kleding, met als beloning voor de meesten een lekker pilsje of een glaasje wijn. Welterusten!

(Anne en Alie)

Zondag 18-8-2013

verslag Joukje en Jetske

Rustdag - een halve rustdag in dit geval.

Het begon met ongeveer dezelfde rituelen: Sjoerd gaat zich om 7.45 scheren op het bankje bij het meer. Johan en Goasse nemen een frisse duik. En zo langzamerhand komt er beweging in de bovenste verdieping van ons verblijf. Ook de blushelikopter voltrok ook weer zijn dagelijkse ritueel.

Een bijzonder evenement zou plaats vinden, n.l. om 8.45 verkoos Jetske het ruime sop zonder badpak om ons daarmee tot 9.45 de stuipen op het lijf te jagen door het hele meer over te zwemmen v.v. De reddingsbrigade o.l.v. Johan en Goasse rukte uit met de salonboot, maar het was een vergeefse moeite. Jetske verkoos om op eigen krachten weer aan land te komen. Een geweldige prestatie! Onderweg heeft ze weinig gezelschap gehad. Slechts 1 dode vis die ook nog erg stonk. Het voor haar klaargemaakte ontbijt werd zeer gewaardeerd.

Johan en Joukje hadden de pannenkoekjes voor gebakken eieren aangezien en vooral Johan ging kwistig met zout en peper aan de slag. Zonder toevoegingen waren ze toch lekkerder!

Verder werd het weer een zeer hete dag.

Betty had weer veel energie en was zowaar aan het stofzuigen. Zelfs de spiegels glommen ons weer tegemoet.

Tot 15.30 hadden we vrij. Goed om een siësta bij deze temperaturen in te voegen. Anderen gingen te vlinderen (vlinders fotograferen) en een aantal gingen zwemmen.

Later in de bus naar Jablanica werd er gestemd, over welk blokje we gaan dansen. Het werd 10-9 stemmen voor het eerste blokje.

In de pizzeria Eskade kregen we een zeer uitgebreide lunch. Dit keer aten we Bosnische paste met vleesragout (met kool en tomaat) en een toetje van huisgemaakt Italiaans ijs in verschillende smaken of frambozengebak. Daar maakten we ook kennis met 3 jonge vrouwelijke begeleidsters (die we later niet meer hebben gezien). De voorzitter van de groep werd ook aan ons voorgesteld. Volgens Nina had zij ook alle andere lunches en optredens voor ons geregeld.

Er werd besloten om toch om 7 uur de parade mee te lopen. Het zou niet zo'n lange worden, volgens onze begeleidsters ongeveer 200 meter.

Maar later bleek dat de afstand niet 200 meter was, maar voor Joukje haar gevoel was het wel 200 km!

Voordat we ons gingen omkleden in het smoor hete lokaal, maakten we nog een kort uitstapje naar buiten om opgestelde overblijfselen van de 2^e wereldoorlog te bekijken.

Er stond een blushelikopter van het leger, een groene tankauto om deze te bevoorraden, een kanon, een gedeelte van een trein en een opgeblazen brug. Deze was door Tito en zijn aanhangers opgeblazen om de Duitsers tegen te houden.

Deze school, waar we weer de verkleedpartij hielden, was t.o.v. de andere scholen ruimer, netter en schoner. Om half zeven moesten we klaar staan voor de parade, maar Jan Kooiman zat al om zes uur klaar met het bordje.

Zo kon hij velen mee plezieren om het bordje te gebruiken als waaier... Het duurde vrij lang voordat we weer aan de parade begonnen en we naar het stadion konden lopen. Tijdens het wachten heeft de heli vele ererondjes boven ons gevlogen en werden we vermaakt met muziek van een hele jeugdige accordeonist.

Het stadion aangekleed met Bosnische tapijten bood veel dansruimte en plaats voor publiek. Dat was er weer in grote getale aanwezig!!!!

Het optreden wat wij verzorgden verliep, zoals ook de vorige, bijzonder goed! Na ons optreden zijn we gebleven om ook de andere deelnemende groepen te kunnen zien.

De

Bosnisch-Sevische groepen deden het beste, wat betreft het voetenwerk. Jammer dat er een aantal groepen geen live muziek hadden. Verder was er de groep uit Montenegro er weer en ook de groep uit Turkije. Misschien dat we hun volgend jaar in Istanboel ze weer zien. Verder werden we als V.I.P. behandeld en zaten we aan tafels en banken voor de tribune (het leek net het sprookje van 1001 nacht) net zoals de Turkse militairen, die naast ons zaten. Er was van alles te eten en te drinken. Heerlijk! T.o.v. andere groepen was het wel een beetje gênant.

Om 22.30 gingen we weer terug naar ons verblijf. In de bus namen we afscheid van onze Nina! Een moordvrouw!!!! Ze regelde alles, en was vooral waar ze nodig was. Ze trakteerde ons 's avonds laat in de bus vaak nog op drinken en broodjes. Ze was een duizendpoot, zodat zelfs de Bosnische mannen ontzag voor haar hadden.

Bij terugkomst bij ons verblijf hebben we ook afscheid moeten nemen van onze chauffeur, die nog een paar uur moest rijden naar zijn huis. Het was een aardige bescheiden man, die zichtbaar heeft genoten en zich aardig bij ons thuis ging voelen. Hij heeft ook steeds meegholpen bagage mee te slepen.

Om kort te gaan: Het was weer een geweldige dag!

Maandag 19 augustus

Deze ochtend zit Sjoerd al vroeg op het terras en constateert dat de zon alweer Heet aan de Hemel staat. Om ongeveer 8.30 uur gaat er een groep van 4 personen te Raften op de rivier, Jan Kooijman/Jetske/Douwe/Sietsche. Ook is er vandaag weer een ziekenboeg: Ida en Greetje blijven deze ochtend in bed en worden door Anita verwend met een glas thee en toast. Ook is Tjitske niet recht Halig, maar gelukkig is Anne weer opgeknapt. Na het ontbijt gaat een ieder zijn gang, de een gaat

zwemmen de ander rust uit. Goasse gaat vlinderen: met de camera gaat hij op pad. Hij vertrekt om 9.00 uur en komt om 13.45 uur weer terug. Op de namiddag komt de ziekenboeg ook weer tevoorschijn en sluit zich bij de groep aan op het terras genietend van het uitzicht en de rust. Om 17.30 uur komen de rafters weer terug, begeleid door de Nederlandstalige Bosniër Sanel. Sanel was ontzettend blij dat het horloge van Tytsje weer terecht was, hij had er de gehele nacht niet van geslapen.

Douwe was helemaal lyrisch van de avontuurlijke tocht maar was doodmoe. De Rafters hadden een prachtige dag gehad. We hebben heel gezellig op het terras wat gedronken, Ida aan de Coca Cola ik aan het water. Het Motel waar we verblijven is van de Stichting Out of Area, die hebben dit Motel gekocht voor € 150.000.

Op het boventerras gegeten met een prachtig uitzicht op de brug en meer en uiteraard de bergen. We hebben pasta gegeten met heerlijke salade en watermeloen als toetje, met complimenten aan de Kok ANITA. Heerlijk even aan het meer gezeten. Jetske komt met de mededeling dat haar paspoort zoek is en niet in haar tas zit achter het ritsje. Anita belt met Sanel de schipper van het raften en vraagt of

het paspoort ook in de auto of in de opbergzak ligt. Zijn eerste reactie was: Tjsonge Jonge Jonge, na eerst het horloge nu het paspoort. Anita gaat naar de kamer van Jetske, iedereen is onder de indruk, want

morgen gaan we weer terug, dus wat moet er dan allemaal geregeld worden. Anita stelt voor alles even zorgvuldig uit de tas te halen om beter te kunnen zoeken, opeens hoorden we een grote GIL van boven: gelukkig het was weer terecht. Daarna hebben we uitbundig Anita bedankt voor de goede zorgen en gastvrijheid met enkele cadeautjes en een plastik zak om daar een gift in te deponeren voor hun projecten voor Out of Area. Anita gaf ons als groep de complimenten voor het meewerken: het opruimen van de flessen, het terras, afwas, het schoonhouden van WC en douche, ze was met studenten anders gewend. Om 23.00 uur ging bij mij het licht uit en ben naar bed gegaan de rest heeft nog gewacht tot 24.00 uur en hebben de dochter van Anita nog gelukgewenst met haar verjaardag.

Deze dag was het verslag van Sjoerd en Greetje

De terugreis op 20-08-2013

We vertrekken om 09.30 naar het vliegveld bij Sarajevo. Jetske had heel graag nog een paar dagen willen blijven. Ze had de dag daarvoor gezorgd dat haar paspoort weg was. Maar jammer genoeg moest ze van Anita nog een keer haar rugzak

nakijken, en wat vond ze daar, jawel hoor: haar paspoort. En zodoende moest ook zij mee terug naar Fryslân. Heel begrijpelijk dat ze nog wilde blijven, want wat hebben

we een mooie week gehad. En wat hebben Anita en Nina ons goed begeleid en verzorgd. Ook ondergetekende wist nog niet, of ze wel mee terug kon. In Keulen was mijn naam een probleem, maar in Bosnië was dit niet het geval, en kon ik als eerste door de douane. Sarajevo heeft een klein en mooi vliegveld. Wij reizen met Germanwings, en toen ik aan boord ging, met mijn butte als handbagage, was de steward erg belangstellend. Hij was wel in Fryslân geweest, en was bekend met het Hylper schilderwerk. Toen wij Keulen naderden, werd ons in het Nederlands een goede reis gewenst naar Fryslân. Dat was wel heel leuk. Op het vliegveld in Keulen werden wij opgewacht door de chauffeur van Waddentours. En hoe die reis verliep, daar vertelt Goasse van.

Sietsche

Ja, eigenlijk heb ik aan het verhaal van Sietsche niet veel toe te voegen dan alleen dat onze reis met de bus van Waddentoers tot bijna Meppel voortreffelijk verliep. Onderweg hebben wij een kleine pauze gehad, de chauffeur moest na 2 uren rijden even achter het stuur vandaan. Voor ons als passagiers even de tijd om het inwendige en uitwendige van je als mens te verzorgen, een plaspauze en wat eten en drinken en daarna weer verder. Telefoontjes werden al gepleegd hoe laat wij weer

in Leeuwarden zouden zijn, zo rond 21.00uur was de verwachting. Alleen dat liep een beetje anders. Een eindje voor Meppel was het ineens een herrie en een kabaal, iedereen die sliep was meteen goed wakker, de chauffeur zette het spul aan de kant en het bleek dat de bus een klapband had achter aan de binnenzijde van de 2 achterwielen. Langs de snelweg staan is geen pretje met al die auto's die er met een rotgang voorbij gaan, dat de chauffeur heeft de bus zo met herrie en al naar het eerste de

beste parkeerterrein gereden. Hier werd besloten om het binnenwiel er af te halen en het reservewiel er om te zetten. De chauffeur had goed gereedschap en het wiel ging er vrij gemakkelijk af, maar toen het reservewiel tevoorschijn kwam, bleek dit van zeer slechte kwaliteit en werd er alsnog besloten om Heuver profiel Tyrecenter, een bandenspecialist voor vrachtwagens, te bellen. Al met al heeft het een uurtje geduurd dat deze aanwezig was, de band zelf was zomaar om het wiel en weer geplaatst, zodat we weer verder konden. Met een vertraging van 2 uren kwamen wij zo om ongeveer 23.00 uur aan in Leeuwarden, waar Rinze zijn Jetske alsnog in de armen kon sluiten.

Nei in lyts oerke
wie ik ek wer
thús, in moaie
reis hân nei
Bosnië-
Herzegovina, mar
it sil altyd sa
wêze: as alles
goed giet, binne
alle reizen in reis
nei hûs wer
werom. Tige tank
oan Anita en
Nina en alle
dûnsers dy't mei
wiene, it is foar
my ûnferjitlik.

Groetnis, Goasse